

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

זיב וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוֹן אֶת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה ...

עֵקֶב - דִּיקָא, הֵינּוּ כְּשֶׁהַשׁוֹנְאִים מִתְגַּבְּרִים עַד שֶׁהוּא תַחַת עֵקֶב וְרַגְלָיו, שְׂדוּרְסִים אוֹתוֹ בְּרַגְלָיִם. בְּבַחֲנֵינָה הִרְפַּתְתָּ אֲנוּשׁ לְרַאשֵׁנוּ וְכוּ', בַּחֲנֵינָה לְדַכָּא תַחַת רַגְלָיו כָּל אֲסִירֵי אֶרֶץ. וְכֵמוּ שְׂכַתוּב: אֲשֶׁר אָמְרוּ לְנַפְשָׁךְ שְׂחִי וְנַעֲבְרָה וְתִשְׁמִי כְּאֶרֶץ גֹּרָךְ וְכוּ', וְזֶהוּ בַּחֲנֵינָה עֵקֶבוֹת מְשִׁיחָא, שְׂיִשְׂרָאֵל נְתוּנִים תַּחַת עֵקֶבְהֶם. וְאִזְ דִּיקָא מִי שְׂמִשִּׁים אֶל

לְבוֹ לְשִׁמְעַ מִשֵּׁם אֶת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה, שְׂיַדַע שֶׁהִכֵּל מִהִמְשַׁפֵּט שְׁלַמְעֵלָה שְׁנַתְּלַבֵּשׁ בָּהֶם כְּדֵי לְהִשְׁיבוֹ אֵלָיו.

וְזֶהוּ: "וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוֹן אֶת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה", וְאִזְ: "וְשִׁמְרֵהוּ אֶלְקִיךָ לֶךְ אֶת הַבְּרִית וְאֵת הַחֶסֶד", שֶׁהוּא יִתְבַּרְךְ יְרַחֵם עֲלֶיךָ לְמַעַן בְּרִיתוֹ אֶת אֲבוֹתֶינּוּ, כִּי שׁוֹמֵעַ אֶל אֲבוֹנִים הוּא וְאֵת אֲסִירָיו לֹא בֹהַ. וְזֶהוּ: "וַיְדוּ אֶחָד בַּעֲקֵב עֶשׂוֹ", 'בַּעֲקֵב' דִּיקָא, כְּשִׁיתְּגַבֵּר עֶשׂוֹ בְּסוּף הַגְּלוּת

בַּעֲקֵבוֹת מְשִׁיחָא, וַיִּרְצֶה לְרַס בַּעֲקֵבוֹ עַל רֹאשׁ יִשְׂרָאֵל בְּבַחֲנֵינָה: הַגְּדִיל עָלַי עֵקֶב, אִזְ דִּיקָא "וַיְדוּ" בַּחֲנֵינָה אֲמוּנָה בַּחֲנֵינָה תַפְלָה, בַּחֲנֵינָה: וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה וְכוּ' - פְּרִישָׁן בְּצִלוֹ, אוֹחֹת בַּעֲקֵבוֹ לְהַפִּילוֹ וְלְהַשְׁפִּילוֹ עַל-יָדָיו זֶה, כִּי אֵין כַּחֲנוּ אֵלָּא בְּפֶה, לְתַפְס אֲמוּנֹת אֲבוֹתֵינוּ, לְצַעֵק אֵלָיו יִתְבַּרְךְ מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא. (הַלְכוֹת יֵין נֶסֶךְ ד', אוֹת כ"ה)

ח"ו וְאָמַרְתָּ בְּלִבְּךָ כֹּחִי וְעַצְמִי יָדָי עָשָׂה לִי אֶת הַחֵיל הַזֶּה..

הַבַּעַל-דְּבַר הַנִּיחַ אֶת עַצְמוֹ בַּעֲתֵים הַלְלוּ מְאֹד עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְהַטְרִידוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו בְּטַרְדַּת הַפְּרַנְסָה, עַד שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִדְמָה לוֹ שֶׁאֵין לוֹ פְּנְאֵי אִפְלוֹ לְצַעֵק לְהִשָּׁם יִתְבַּרְךְ כְּרַאוי. וְכֵל זֶה נִמְשָׁךְ מִחֶסְרוֹן אֲמוּנָה, שְׂאִינוּ מִתְחַזֵּק לְהֶאֱמִין כִּי לֹא בְכַח יִגְבֵר אִישׁ, וְהַפְּרַנְסָה הוּא רַק מֵאֵתוֹ יִתְבַּרְךְ, וַיִּמָּה שִׁישׁ לָזֶה עֲשִׁירוֹת גְּדוֹל מְאֹד וְלָזֶה עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת מְאֹד, הַכֵּל הוּא רַק מֵאֵתוֹ יִתְבַּרְךְ, וְהוּא יוֹדַע

השבת של רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

לְסַבֵּב וְלִהְנַחֵיג עִם כָּל אֶחָד כְּפִי הַבְּחִירָה שְׁלוֹ, שֶׁהַבְּחִירָה שֶׁל זֶה הוּא עַל-יָדָי עֲנִיּוֹת דִּיקָא, וְאִפְלוּ מִי שֶׁאֵין לוֹ כִּי אִם לֶחֶם צַר וַיִּמֵּם לַחֵץ הוּא גַם-כֵּן חֶסֶד גְּדוֹל מֵאֵתוֹ יִתְבַּרְךְ, כִּי צַדִּיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו וְחֶסֶד בְּכָל מַעֲשָׂיו. רַק מִחֲמַת שְׂאִינוּ מִשִּׁים לְבוֹ לְכָל זֶה, עַל-כֵּן הָאָדָם טְרוּד מְאֹד. וְזֶה נִמְשָׁךְ מִשְׁעַר הַחֲמִשִּׁים שֶׁל הַטְּמָאָה, שְׂמִשֵּׁם קֶשֶׁה מְאֹד מְאֹד לְצַאֲתָא, כְּמִבְאָר בְּמְקוֹם אַחַר, שְׂמִתְאַוֶּת מִמּוֹן קֶשֶׁה לְהוֹצִיא אֶת הָאָדָם יוֹתֵר מִכָּל הַתְּאוּוֹת וַיִּמְדוֹת הָרַעוֹת, וְשֵׁם עֵקֶר הַנְּפִילָה וְהִירִידָה שֶׁל כְּנֶסֶת-יִשְׂרָאֵל, בַּחֲנֵינָה "וְתִרְדּ פְּלֵאִים". וְהַעֲצָה לָזֶה, בְּאֲמִירַת תְּהִלִּים וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת וְהַתְּבַדְּדוֹת וְכוּ', שְׂעַל-יְדֵי-זֶה מִמְּשִׁיךְ עָלָיו הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיחָה, שְׂאִז יִתְגַּלוּ הָעֲצוֹת הַקְּדוּשִׁים הַנִּמְשָׁכִין מִשְׁעַר הַחֲמִשִּׁים דְּקֶדְשָׁה, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה יִתְתַּקֵּן הַכֵּל. גַּם עוֹד תִּקְוֶן לָזֶה: לֹא יִזְכָּר בְּכּוֹנֵה הַיֵּטֵב בְּכָל יוֹם מִזְמוֹר "תִּהְיֶה לְדוֹד", כְּמֵאֵמֶר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. (הַלְכוֹת קְרִיאַת שְׂמַע ה', אוֹתוֹת ט"ו ט"ז לְפִי אוֹצֵר הַיְרָאָה - מִמּוֹן וּפְרַנְסָה, אוֹתוֹת ב' ג')

ובו תדבק ובשמו תשב

ובו תדבק ובשמו תשב

בְּכָל מְקוֹם שִׁישׁ הַכְּחָשָׁה מִטִּילִין שְׂבוּעָה כְּדֵי לְבַרֵר הָאֲמֵת, כִּי הַשְּׂבוּעָה הִיא בַּחֲנֵינָה הַתְּקַשְׁרוֹת וְדַבְּקוֹת בּוֹ יִתְבַּרְךְ, בְּבַחֲנֵינָה "ובו תדבק ובשמו תשב", שֶׁזֶה בַּחֲנֵינָה הַדַּעַת אוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה עֵקֶר הַדַּבְּקוֹת. וְזֶה בַּחֲנֵינָה שְׂעִשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא, וְעַל-יְדֵי-זֶה מֵאִיר הָאֲמֵת, כִּי עוֹלָם הַבָּא הוּא עֲלִמָּא דְקִשׁוּט. (הַלְכוֹת פְּקוּדוֹן וְאַרְבַּעַת שׁוּמְרִים ב' לְפִי אוֹצֵר הַיְרָאָה, נְדָרִים וּשְׂבוּעוֹת, אוֹת כ"ד)

סיפור השבוע

* חיי מוהר"ן - נסיעתו לארץ ישראל *

צ"ע ... (קלה) (ז) אָמַר (רבנו ז"ל) לְרַבִּי יוֹדֵל: "... הֵייתִי יוֹכֵל לְפַעֵל גַּם פֶּה עַל-יָדָי תַפְלוֹת וּבִקְשׁוֹת וְתַחֲנוּנִים לְבָד וְלֹא הֵייתִי צָרִיךְ לְנִסְעַ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. רַק הַחֲלוּק שְׂכַשְׂאֻזָּה לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אֲכֹה לְקַבֵּל הַשְּׂגִתִּי עַל-יָדָי לְבוּשִׁים, אֲבָל כֵּאֵן בַּחוּץ לְאֶרֶץ לֹא אוֹכֵל לְקַבֵּל הַשְּׂגִתִּי עַל-יָדָי לְבוּשִׁים, רַק בְּלֹא לְבוּשִׁים. וְזֶה הַחֲלוּק שְׂבִין קֶדְשַׁת שַׁבַּת לְקֶדְשַׁת יוֹם-טוֹב וּפְתַח לוֹ לֵר' יוֹדֵל הַגַּ"ל הַסְּדוּר שֶׁל הָאֶרֶץ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּהּ, וְהִירָאָה לוֹ בְּכּוֹנֵת שֶׁזֶהוּ הַחֲלוּק בֵּין שַׁבַּת לְיוֹם-טוֹב, שְׂבַשְׂבַּת הָאוֹר מְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשִׁין, וּבְיוֹם-טוֹב הָאוֹר בְּלֹא לְבוּשִׁין כְּיָדוּעַ:

צ"ע (קלו) (ח) בַּעַת שְׁנִסְעַ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּתַחֲלַת נְסִיעָתוֹ מִבֵּיתוֹ שַׁבַּת בְּכַפֵּר סְקָאֵלִיעַ וְשֵׁם רָאָה אֶת הַצַּדִּיק הַמְּפָרֵס מוֹרְנוּ הָרַב מְנַחֵם מַעֲנַדֵּל מוֹיִטְפֶּסֶק וְגֵלָה לוֹ שֵׁם "אַתָּה" מִסְגֵּל עַל הַיָּם כְּמוּבָא בְּסִפְרוֹ בְּסִימָן רַנּוּ כְּמוֹ שְׂכַתוּב (תְּהִלִּים פ"ט): "בְּשׂוֹא גְלוֹי אַתָּה תִשָּׁבְחֶם" וַיֵּשׁ עוֹד בְּזֶה לְסַפֵּר מֵה שְׂמִיעָתִי בְּשִׁמוֹ וַאֲיִנִּי זוֹכֵר עִתָּה וְצַרִּיכִין לְחַקֵּר אֲצֵל אֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ שְׂשִׁמְעוּ מִרְבִּי שְׂמַעוֹן בְּזֶה:

[אָמַר הַמַּעֲתִיק שְׂמַעֲתִי מֵאִישׁ אֶחָד שְׂשִׁמְעַ מִרְבִּי שְׂמַעוֹן שֶׁהַפְּרוּשׁ הוּא כֵּן שְׂאֵתָה רַאשֵׁי-תְבוּת אֶל"ף תי"ו ה"א. עַל-כֵּן צַרִּיכִין לְכַתֵּב חֲמִשָּׁה מִכְּתָבִים שְׂקוּרִין קוּוִיטְלִין [פְּתִיקִים], וְעַל כָּל קוּוִיטְל יִכְתֵּב שְׂתֵי הַתְּבוּת וְרַב חֶסֶד שְׂגִימְטְרִיא שְׂלָהֶם ... (הַחֲמִשָּׁךְ מַעֲבֵר לְדָף)

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב', 20)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

זִכְרוֹת בְּאֵז"י הַנֶּחֱל

סיפור השבוע

* חיי מוהר"ן - נסיעתו לארץ ישראל *

עינך (המשך הסיפור) ... שגימטריא שלהם היא ארבע עשרה מאות שהיא אלף תי"ו פי ורב חסד גימטריא מאתים ושמונים, וחמש פעמים מאתים ושמונים, עולה אלף וארבע מאות. והחמשה קוויטליך הם ה"א וזה הוא שם אתה. ובשעת הרוח סערה חס ושלום ישליך חמשה קוויטליך שכתוב בהם ורב חסד לתוך הים ובנדאי יועיל. ורבי שמעון אמר שהוא בעצמו השתמש בזה והועיל לו מאד, וקדם שנסע פעם שניה לארץ-ישראל היה פה ברסלב והלך להספור וכתב לו כמה קוויטליך הנ"ל על גויל ובכתב אשורית]:

עינך (קלו) (ט) בנסיעתו להתם תכף בנסעו מאדעס על הים השחור היה רעש גדול ורוח סערה גדולה, אז בא אליו מת אחד שנפטר בסמוך ושאל רבנו זכרונו לברכה את האיש שהיה עמו הראית שהיה כאן הדרך בשנים מואלחווין וכו'. אך עכשו אין מעשה זו חדוש כלל פי אחר-כך היה עוסק בענין זה הרבה לתקן נשמות המתים אלפים ורבות. וזה היה עקר עבודתו כאשר נשמע מפיו הקדוש ועקר הסתלקותו היה בשביל זה כמבאר במקומו עיני שם ...

שרירות לבם הרע, רק יסתכלו על עצמם ויחיסו על נפשם לדבק עצמם בדרכי תורת ה' תמיד, לסור מרע ולעשות טוב, ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל. ותשמרנו ותצילנו ותגן בעדנו שלא יזיק לנו חס ושלום, המלכות והממשלה שלנו רק נזכה להמשיך חיים טובים וארכים לתוך המלכות.

● ונזכה להשיב ולהחזיר כל המלוכה והממשלה להשם יתברך, לבלי להשתמש עם המלכות לצרכינו כלל, כי אם לשמך לבד באמת, כמו שכתוב, והיתה לה' המלוכה: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה נ"ו)

עצת שלום

= חרושים (חלק ו') =

עינך (עבודת-השם ב) על המחלקת נגד הקמיעות של ר' יונתן איבשיץ שכתב: 'עבדו מביח"ו, ובסוף אומר רבנו-הקדוש ששפיר לכתב וכו', כי הוא ראשי תבות 'ונח מצא חן בעיני השם'. 'עבדו מביח"ו' - גימטריה נחמן, ו-'עבדו' מתחיל ב-'ע"ב' ו'דו' גימטריה עשר - עשרה מיני נגינה, לרמוז על השיר שלעתידי, רמוז על הקמיעות שעליהם כתוב 'נחמן' בצורת השיר שלעתידי של ע"ב נימין - נ נח נחמן מאומן (העולה ע"ב בגימטריה קטנה), ומובא שהבעל שם טוב היה כותב קמיעות עם שמו - 'ישראל בן אליעזר'.

= חצות (חלק א') =

עינך מוזרו להתפלל את כל התפלות מקדם, ולישן מקדם על-מנת לקום חצות. **אמר** על חצות שזאת עבודה קשה מאד והסגוף ה'הכי קשה' - לקום בזמן שהגוף מבקש לישן ביותר, ושעקר העצה הוא 'תפלה'. גם אמר פעם אחת עוד עצה, והיא - 'להתחדש'.

פעם אמר לאחד: "איך אתם רוצים שיבוא משיח אם אתם לא קמים חצות?"

(ק"ץ תשנ"ב)

אחד מאנ"ש הזקנים ספר, שר' ישראל היה ישן כל לילה שעתים וקם חצות, וכשהיה מאחר, היה ישן אפלו חצי שעה על-מנת לקום חצות, פי עקר העבודה היא הוקא לקום (כמובא).

על המנהג להיות ער בליל ששי אמר בהתלהבות: "אבל ללכת לישן ולקום חצות, הוא יותר גבוה". (ק"ץ תשנ"ב - מבשרת)

עצות ותפילות

תוכחה ז-ח

ובו כלול מה שצריך כל אחד לדבר עם חברו מיראת שמים וכו'

כל אחד מישראל יש לו בחינת מלכות וממשלה לפי בחינתו. יש שהוא שורר בביתו ויש שהוא מושל ביותר וכו'. וצריך כל אחד ליוזר ביותר לבלי להשתמש עם המלכות והממשלה שיש לו, להנאתו ולצרכו כי אם לעבודת השם יתברך לבד, דהינו להזהיר ולהוכיח את כל הנכנעים תחתיו להשיבם אל ה'. אם הוא מושל בביתו לבד צריך להזהיר ולהוכיח את בני ביתו בעבודת ה'. ואם יש לו ממשלה יותר, כל אחד לפי בחינתו משל עליו להזהיר ולהוכיח יותר ויותר אנשים, כל אחד לפי הממשלה שיש לו. וכשאינו נוהר להוכיחם ולהזהירם כראוי, הוא נענש עליהם ונתקצרין ימיו חס-ושלום, ועליו נאמר אוי לרבנות שמקברת את בעליה. אבל כשמוכיחם ומזהירם בעבודת ה' כראוי על-ידי זה ממשיך חיים ואריכות ימים (לקוטי מוהר"ן, סימן נ"ו).

אבל אי-אפשר להוכיחם ולהזהירם כראוי, פי אם על-ידי עסק התורה, שעל-ידי זה יכולים להוכיח הפל אפלו הרחוקים ממנו מאד מאד, ואפלו אם אינו יודע מה שצריך להם. פי על-ידי עסק התורה זוכים שגם הרחוקים מאד ישמעו קול הפרוץ של התורה שמכרות וצועקת תמיד עד מתי פתיים וכו', ועל-ידי זה ישובו הפל אל ה' (שם).

● ... ותעזרנו שנוזכה להמשיך חיים ואריכות ימים ושנים לתוך המלכות שלנו שיש לנו לכל אחד ואחד איזה חלק בבחינת מלכות באתגליא ובאתכפסיא. ולא נשתמש עם המלכות שלנו לצרך עצמנו כלל, ולא תהיה המלכות אצלנו כעבד, רק נזכה שתהיה המלכות אצלנו בן חורין, ולא נשתמש עם המלוכה והממשלה שלנו שיש לכל אחד ואחד, כי אם לשמך ולעבודתך לבד באמת.

● ותחננו מאתך שכל ודעת הקדשה, שנוזכה לידע איך להזהיר ולהוכיח את כל האנשים שהם תחת ממשלתנו, הן בנינו ובנותינו ואנשי ביתנו, הן אחינו ורעינו ושאר אנשים הסרים למשמעתנו, כלם נזכה להוכיחם ולהזהירם בתורת ה', שישובו אל ה' באמת ולא ילכו אחרי